

Ти в блудна голота вертеп на сладострастие
душата ми направи: че бе - което си
("Проклятие")

Чудовище за гнѣс, обзидано в тъми,
притиснало гърдите на земята:
земята те безчувствена кърми
с дванайсетте отрови на змията.

<...>

("Чудовище")

Горко ти. Неволно може би,
неволно, но внезапно потъмняла,
моята любов ти днес уби."***

("Затмение")

От други свят съм аз - не си виновна ти,
дете на прах-земя, на прашните мечти;
не си виновна ти, от тебе исках аз
не сажди на страстта, а дух кристален мраз.
("Не си виновна ти")

Поетическият смисъл на тези творби кореспондира с някои мизогинистични идеи на така популярния в началото на века у нас писател Станислав Пшибишевски, наричан от Антон Страшимиров "първият от славянските декаденти". Показателно е концептуално-типологичното сходство между цитираните стихотворения и

*** "Затмение" може да бъде тълкувано и като символизация на НЕСПОДЕЛЕНАТА ЛЮБОВ. В такъв аспект типологичното сходство, което Малчо Николов и Никола Георгиев откриват между ренесансовата поезия и любовната лирика на Яворов, явно може да бъде "разширено" и по посока на ренесансовата естетическа философия, пропита от духа на неоплатонизма и преосмислящата го християнска светогледност. Показателен е паралелът между начина, по който българския поет от началото на XX в. означава несподелената любов като убийство в "Затмение" и разсъжденията на флорентинския философ от XV в. Марсилио Фичино, характеризиращи несподелената любов като "човекоубийство" и "светотатство": "<...> В любовта всеки дава обратно на другия душата, която му е отнел. В любовта всеки дава душата си и възстановява - в ответната любов - чуждата душа чрез своята. Ето защо всеки възлюбен е длъжен - и това следва от самата справедливост! - да обича. А който не обича влюбения, трябва да бъде признат за виновен в човекоубийство. Нещо повече - в кражба, убийство и светотатство."